

Arrest

nr. 118 587 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X,

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 22 mei 2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen op 17 juli 2009. Hiertegen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verworpen werd op 23 november 2009. Verzoekers dienden op 26 december 2009 een beroep in bij de Raad van State dat

op 28 januari 2010 niet toelaatbaar werd verklaard. Aan verzoekers werd vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 8 april 2011.

1.2. Op 4 september 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvragen werd ongegrond verklaard op 1 februari 2011. De beslissing werd hen betekend op 26 april 2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 26 mei 2011.

1.3. Op 5 mei 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19 mei 2011. De beslissing werd hen betekend op 14 juni 2011.

1.4. Op 7 juli 2011 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard op 1 september 2011. De beslissing werd hen betekend op 3 oktober 2011.

1.5. Op 10 oktober 2011 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze vierde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 23 december 2013 in kennis worden gesteld.

1.6. Op 23 december 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Deze beslissingen worden de verzoekers op 23 december 2013 ter kennis gebracht.

1.7. Verzoekers dienen allen op 6 januari 2014 een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze bevelen. Deze vorderingen worden door de Raad bij arrest met nummer 116.588 van 7 januari 2014 verworpen.

1.8. Op 7 januari 2014 dienen verzoekers elk een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de beslissing van 29 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.9. Op 4 februari 2014 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 7 februari 2014 dienen verzoekers elk een verzoek in tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die ertoe strekt het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 29 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

1.11. Een repatriëring is gepland voor 7 februari om 19u20.

2. Over de rechtspleging

Aangezien de verzoekende partijen een gezin vormen, de bestreden beslissingen op gelijkaardige wijze zijn gemotiveerd en de in de afzonderlijke verzoekschriften aangevoerde middelen vrijwel identiek zijn, worden de beroepen met rolnummers 145 876, 145 875, 145 868 en 145 867 gevoegd met het oog op een goede rechtsbedeling. Ter terechtzitting hierop gewezen maakt de raadvrouw van verzoekers geen bezwaar.

3. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.1.1. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het PR RvV, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. (...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van voormeld Koninklijk besluit bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

(...)"

3.1.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

3.1.3. Daargelaten de vraag of krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet de versnelde behandeling kan worden gevraagd van de vordering tot schorsing ten aanzien van een beslissing zelf die geen verwijderingsmaatregel bevat *quod in casu*, volgt uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekende partij is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

3.1.4. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevelen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

3.1.5. In haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering.

3.1.6. Ten dezen zijn de verzoekers op 23 december 2013 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. De verzoekers bevonden zich sinds 23 december 2013 in een gesloten opvangcentrum met het oog op hun verwijdering. De thans bestreden beslissing van 29 november 2013 werd dus aan de verzoekers ter kennis gebracht op een moment dat de verzoekers reeds waren vastgehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekers bij hun verzoekschriften van 6 februari 2014 bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de activering van de schorsing vorderen van de beslissing

van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 houdende de ongegrondheid van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het bovenstaande wisten verzoekers reeds op 23 december 2013 dat hun verwijdering imminent was.

Verzoekers dienden op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dienden verzoekers tegen de bestreden beslissing pas op 7 januari 2013 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in. Verzoekers betogen dat hen bij de betekening van de bestreden beslissing op 23 december 2013 geen kopie werd meegegeven. Zij stellen dat ze pas op 7 januari 2013 een kopie van de bestreden beslissing ontvingen.

Daargelaten de vraag of verzoekers inderdaad bij de betekening van de bestreden beslissing op 23 december 2013 geen kopie ontvingen, stelt de Raad vast dat verzoekers na ontvangst van een kopie van de bestreden beslissing op 7 januari 2013 nalaten om onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers zetten in casu niet uiteen waarom zij op 7 januari 2014, wanneer zij ervoor opteerden om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid waren om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Het feit dat verzoekers pas op 3 februari 2014 een attest zouden hebben ontvangen van het Armeense Ministerie van de Volksgezondheid laat niet toe deze nalatigheid te verschonen. Verzoekers tonen niet aan dat dit attest noodzakelijk is aangezien wordt vastgesteld dat verzoekers reeds per aangetekend schrijven van 7 januari 2014 in staat waren om tegen de thans bestreden beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe het attest en de besognes van de vertaling ervan de verzoekers hebben verhinderd om minstens op 7 januari 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het betoog van verzoekers dat deze vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid meteen werd ingediend nadat verzoekers vernomen hebben op 6 februari 2014 dat zij op 7 februari 2014 zouden worden gerepatriëerd, impliceert geenszins dat verzoekers niet eerder in de mogelijkheid zouden zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Temeer zij dit gelet op de vasthouding in het gesloten centrum konden verwachten.

3.1.7. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verzoekers, voor zover moet worden aangenomen dat zij pas op die datum een kopie ontvingen, minstens reeds op 7 januari 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid konden instellen. Door op 7 januari 2014, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens hen getroffen verwijderingsmaatregelen onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens een dag voor de daadwerkelijke repatriëring een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de reeds eerder ingediende vordering tot schorsing, hebben verzoekers de door hun geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. Deze vaststelling geldt des te meer daar de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsmaatregelen door de Raad op die datum van 7 januari 2014 werd verworpen. Aldus dienden verzoekers zich ten zeerste bewust te zijn geweest van het imminent karakter van de verwijderingsmaatregelen. Niettemin dient te worden vastgesteld dat verzoekers op 7 januari 2014 geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend.

Verzoekers hebben dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vorderingen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers zelf in gebreke zijn gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vorderingen. Het thans bestaand uiterst dringend karakter hebben verzoekers aan hun eigen toedoen te wijten. In dit geschetste kader wijst het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid daags voor de geplande repatriëring dan ook op misbruik van deze proceduremogelijkheid.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekers, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe hadden en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

3.1.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

3.1.9. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES